

„Кажете ни поне малко, мъничко отъ миналото!“ А тѣ гордо стоятъ. И отминахъ по-нататъкъ. Сега чакъ разбрахъ, защо дѣдитѣ ни съ сълзи на очи сж напуцали роденъ край и защо героитѣ сж проливали кръвта си, за да запазятъ милото си отечество. Катерихме се ние по стръмно, качвахме се на скали, висящи надъ пропастьта и макаръ да ни заплашваше голѣма опасностъ, ние бѣхме смѣли. Видѣхъ, какъ извиращия отъ скалитѣ изворъ сладкозвучно клокочи и като грижлива майка измива всѣко камъче. Качихме се и на манастиря. Но погледътъ ми се спрѣ на друго: на пещерата, подобна на вкамененъ дворецъ. Като змия се вие стълбата отъ 300 стѣпала, по която се изкачихме. Поле — доде ти погледъ стига се простира, а обърнешъ ли се на другата страна — Шуменъ мълчеливо стои срѣдъ полето.

Сбогомъ, казахъ азъ и тръгнахме.

Ура! Ура! — викахме всички и се радвахме на хубавата екскурзия, която запечата въ паметъта ни неизлѣчими спомени.

Шуменъ.

.....

*
* * *

По райскитѣ долини
Плтувамъ хвърковатъ.
Навредъ картини чудни
И Божа благодатъ

Обичамъ те обичамъ,
О родино света,
Обичамъ те любовно
Надъ всичко въ свѣта!

Ив. Вазовъ.